

Praua temmale sedda rahho olli tootanud. Sest nüüd olli temmal lotus, et meie Keisri Praua Koosti-kuningaga selle asja pärrast piddi rido ja södda sama. Agga ehk sest kül ühtegi ei sündind, ommeti piddid meie sure sõa-wäe jurest monned riggementid, mis tännini Turkide wasto ollid söddinud seie mala taggast tulles. Ja se läbbi wöttis Turkide Ülem jälle julgust, ja need rahho nou-piddamissed läksid tühjaks. Minnewal Lewwadel hakkati siis ueste teine teise wasto söddima Ma ja merre peäl. Agga enne kui sest rāgin, pean ma teile sest ka natrukse rāfima, mis sel aial Pohla-Maal sündis. Weel essimesest otsast woiß alles teie meles seista, kuida Pohla-maal se sõa tuloke keigeesste ou hāfand põllema, ja seält jälle laiale läinud. Pohla-Ma rahwas, selle Würistid ja Her-

Kellegi tõ ja tenistus oheks, sedda möda piddi ka temma palk ollema, ja sedda wāart piddi temma ka sama, au ja õlgussed, mis telfedki said, kes Paawsti ussust ollid. Se olli üks wägga hea seadus, mis iggaüks mõistlik ja waggaristi-innimenne ka piddi kiltma. Agga munkad ja Paawsti usso Piiskoppid ja preestrid ei woinud weel mitte omma wonna wihha waeno teiste risti-innimeste wasto mahhajatta, kes Paawsti Jummal teotussed ei woinud sallida egga tedda keigeüllmaks Piiskoppiks arwata, waid nemmad püüdsid neid keit tulle ja mödgaga takka kiusata, nenda kui nemmad tännini keige ilma-ma sees ollid teinud, kus ial nende usk olli wõimust sanud. Sepärrast kihutasid nemmad omma rahvast, et nemmad sedda head seadust ei piddand sallima, mis meie usso